

Σε πρώτο πρόσωπο, θυμάμαι με πόση δυσκολία σήκωνα φακό για να φωτογραφήσω τον Frank Williams. Είχα ένα σεβασμό τόσο πηγαίο που σχεδόν ντρεπόμουν να σηκώσω μηχανή.

Εκείνος, καθηλωμένος στο αναπηρικό καρότσι, από εκείνο το τροχαίο του Μαρτίου του '86 στο δρόμο για το αεροδρόμιο της Νίκαιας μέσα σε ένα Sierra. Τα βαριά τραύματα στην σπονδυλική του στήλη τον άφησαν παράλυτο για την υπόλοιπη ζωή του. Ήταν 44 ετών. Βρισκόταν στην ακμή της δημιουργίας του. Η ομάδα, κατ' εξοχήν δικό του δημιούργημα με την πολύτιμη συμμετοχή του σκληροτράχηλου μηχανικού Patrick Head, μετρούσε ήδη 4 τίτλους. Δύο οδηγών ('80, '82) και δύο κατασκευαστών ('80, '81). Άλλοι θα είχαν λυγίσει. Εκείνος όχι. Έμεινε σχεδόν ένα χρόνο μακριά από τα pit lane και επέστρεψε.

Με μεγαλύτερη μαχητικότητα από τότε που νεαρός έτρεχε σε δρόμους μεγάλων αποστάσεων, από τότε που προσπαθούσε να κερδίσει τον επιούσιο ως μηχανικός. Επέστρεψε και δημιούργησε την τρίτη πιο επιτυχημένη ομάδα στην ιστορία της F1.

Επέστρεψε και ανάγκασε ονόματα όπως ο Ayrton, ο Prost, ο Mansell να διαγκωνίζονται ποιος θα υπογράψει με την ομάδα του για να οδηγήσουν τις ασυναγώνιστες FW

.

Πλέον αυτών, ο Αυστραλός Alan Jones, ο Φιλανδός Keke Rosberg, ο Βρετανός Damon Hill, ο Βραζιλιάνος Nelson Piquet, ο Καναδός Jacques Villeneuve. Όλοι έγιναν πρωταθλητές στα μονοθέσιά του. Όλοι πλην του Ayrton

.

Ήταν η τροποποιημένη κολώνα τιμονιού, ο καταραμένος τείχος στη Tamburello της Imola και το φρικτό σημάδι του τροχού που αφαίρεσαν τη ζωή του Βραζιλιάνου μέσα στην άτυχη FW

16 την πρωτομαγιά του '94. Εκείνο το μονοθέσιο, δεν είχε καμιά σχέση με τις κυρίαρχες FW

του '92 και '93 καθώς μετά τις επεμβάσεις της

F

.

I

.

A

. είχαν αφαιρεθεί οι ενεργητικές αναρτήσεις. Είχε ταχύτητα αλλά ήταν δύσκολη, πολύ δύσκολη οδηγικά, καμιά σχέση με τους περίπατους που έκαναν οι

Mansell

και

Prost

τις προηγούμενες χρονιές.

Γραφείο του κ. Williams στα κτίρια της Ferrari είναι ελεύθερο το αυτοσπορ. © Αντ
και

www.ppt-online.org